

Spáleniště

V lese bylo boží dopuštění. Větve s chvojím, které tvořily ještě donedávna hromadu vedle kupy opadaného listí, se změnilly v bílý popel. Z chajdy zbyly jen černé oharky, roura od komína ležela podivně zkroucená hned u očouzené skály, jako by po ní dupalo stádo slonů. Železná kamínka pohřbil popel. Nejbližší smrky a javory měly popraskanou zuhelnatělou kůru, větve, pokroucené žárem, zplihle visely k zemi, mrtvé a děsivé. Ty stromy vypadaly jako zkamenělé postavy z Pompejí, jako lidé, kteří po výbuchu Vesuvu neměli možnost utéct a raději se v předsmrtném strachu objali. I stromy si byly blíž, změnilly se, křičela z nich bolest. Trpěly.

Po klubovně nezbylo skoro nic, ani stopa, že by tu někdo žil, že tady bývalo útulno. Místo, kde dříve stálo obydlí stlučené z prken, bylo holé, jen zbytky po požáru dokazovaly, že tady pod skálou něco bylo. Něco? Tajemný lesní hrad divokých Amazonek a pirátů, lovců, kteří číhali na ptáky a zvěř, aby je mohli vyfotografovat. Anežka se při pohledu na tu zkázu rozbrečela a Viky tam jen tiše stála a zírala. Vydržela tak beze slova neobvykle dlouho. Jindy hovorná, teď ale ne. Klárka přidřepla na bobek, hrála si se smrkovou větvičkou, která snad zázrakem působila živě a bez úhony, čárala do země nesmyslné znaky. Edwin objímal plačící Anežku. Ptáčkova tvář jako by zkameněla, ztvrdla. Připomínal kmenového bojovníka, indiána, poté, co mu civilizace vzala domov v jeho přirozeném prostředí.

Dnes se lesem nenesl veselý smích, ani nezavoněl kouř z praskajícího ohně v kamnech. Pětice kamarádů tu nepobyla dlouho, snad jen pár minut, nevydrželi se dívat na to, co jim způsobila Stejkyho banda. Nenávisť a zášť. Zloba. Pomalým šouravým krokem se vraceli dolů do města. Každý z nich pohroužený do vlastních myšlenek.

Tak to byla pravda. Nepřátelé zničili jejich druhý domov, jejich tajnou skrýš, klubovnu. Něco tak podlého by nikdo neudělal, nikdo! Jenom Stejkoza ano!

Když už přecházeli louku nad městem, Viky poprvé promluvila:

„Neshořely tam jen naše věci a knížky.“

„Ségra,“ špitla Anežka, „co ještě?“

„Něco z nás. Cítím se, jako by mi někdo ukradl kus mě samotný, jako by spálil i něco ve mně. Nejradši bych těm...“ spolkla nadávku, „dala pár fack.“

Byla bledá jako stěna. Ještě nikdy se nestalo, že by Viky měla takovou chuť křičet a zároveň kolem sebe všechno rozkopat. Brečet vzteky.